

usztítani, mint
sival nem lehe-
jár itt, gon-
pdát. Még az
amint megint

y? — mondá
az árát a tor-
yorálsz, nincs

teketória nél-
tte. Hanem az
e a büntetést.
történt a test-

ogy Miczurka,
n kényeztettek,
moruságban az
son nyomorog-
k!

miután jól ki-
e:
fogad szót, és

m, hogy mivel
asztult András
másikról pedig
a mesének is,
cs tovább.

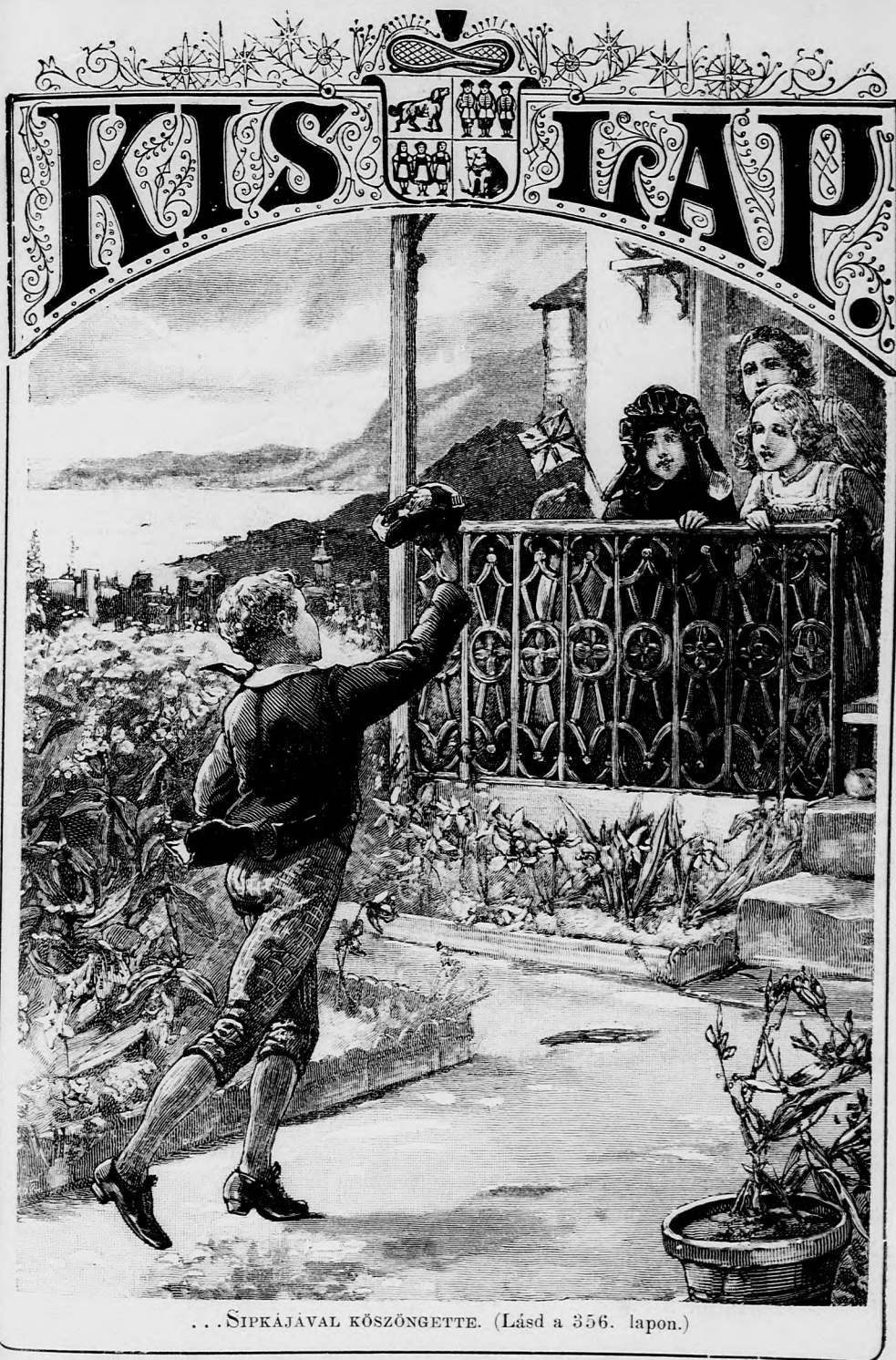
NY.

di.

és Forgó bácsi

Athenaeum-épület.
Budapesten.

...SÍPKÁJÁVAL KÖSZÖNGETTE. (Lásd a 356. lapon.)

XXXVI. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. június 9-én.

VESZTETT FOGADÁS.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon)

MESSZIRE hangzott a szép erdős tájon a dal és vidám kaczagás. Nem is csoda, mikor Kálmán és testvérei voltak ott ünnepi látogatásban Józsi bácsiéknál, ahol pedig szintén három gyermek volt otthon ünnepi vakációra. Kálmán három lány-testvérel jött, tehát heten voltak. Nem csodálom, hogy a néni legjobban örült a szép időnek, mert így ez a jó kedvű sereg naphosszat kint barangolhatott a szabadban. Különböznél bizony fölvetnék volna a házat széles jó kedvökben.

Gyönyörű erdős hegyvidéken volt a Józsi bácsi háza, kint a falu szélén. Csak pár lépésre kellett menni, már bent voltak az erdőben, a hol még a legforróbb nyáron is hűvös árnyék kínálkozott; lehetett szaladgálni, bujóskaézni, fára mászni, visszhangot kipróbálni, mókust kergetni, szóval, reggeltől estig nem lehetett kifogni a kellemes játékból. Szerettek is Kálmánék ide ellátogatni, ámbár azért erősen vitatták, hogy náluk otthon még szebb, mert az ő házuk alatt folyik a hatalmas Duna, ott usznak a gőzhajók, ott lehet csónakázni, halászatni, fürödni, az ám csak valami!

Imre, Tamás és Ninácska nem is tagadták, hogy az is szép.

— Ugy volna a legszebb, ha a Duna itt folynék keresztül a hegyeken, mondá Ninácska.

— Az ám, felelé Kálmán nevetve. Nem is szép attól a folyótól, hogy nem

kapaszkodik fel ide a hegyek közé. De hát hiába, nem akarja megtenni és így nektek kell oda jönni, ha valami szépet akarok látni.

— El is megyünk holnap, szólta Imre. Mondta apácska, hogy holnap mi megyünk hozzátok. Csak az kár, hogy nem mehetünk mindjárt reggel, mert apánknek reggel át kell kocsizni a szomszéd faluba.

— No bizony! Azért ti eljöhettek mindjárt reggel.

— Már ugyan hogyan? Csak nem gyalog?

— Miért ne? Hát nem jöttem én már akár hányszor gyalog ide? Sokkal közelebb van gyalog, mint kocsin, hamarabb is meg lehet járni.

— No no, Kálmán, csak ne mondj nagyon is nagyot! szólta közbe Irénke, a testvére.

— Nem mondok ezzel egy csöppet sem nagyot. A kocsi-ut messzire megkezdülgeti a hegyeket, aztán mégis csak hol fölkapaszkodik, hol lebecsátkozik. A gyalog ut pedig egyenesen keresztül vág az erdőn, s épen a mi házunknál vezet ki a Duna közelébe.

— Persze hogy úgy van, de azért gyalog mégis csak tovább tart, mint kocsin a kerülő uton, erősködék Irénke.

— Nem tart tovább. Én tudom, fogadni merek rá.

— No hát fogadjunk. Mi kocsin megyünk haza, te ugyan-akkor gyalog indulsz.

— Jól van, elfogadom.

— De az nem csak addig van ám, szólta közbe Tamás. Mit kap a nyertes?

—
egy szép
Irénke.

—
annyi mi

—
Én nem
De hát I

—
mellyel u

—
dám! A
volna.

—
Évő
az ideje,
indulni.
persze K
még bucs

— I
a kocsist
Rá kell h

—
akarok n

A k
tön utnak

— I
Baj volna
birunk ez

— N
marább o
gyek és f
az utat.

Igaz
átsétált a
jól tudott
a legrövi
paszkodás
Győzelmé
hát utnak

— Ha Kálmán nyer, himezek neki egy szép lapmutatót a könyveibe, mondá Irénke.

— Akár mindjárt hozzá is foghatsz, annyi mintha már megnyertem volna.

— Majd megvállik, szólta Ninácska. Én nem hiszem, hogy rá kerüljön a sor. De hát Irénke mit kap, ha te veszítesz?

— Neki adom a nagy labdámat, mellyel úgy szeret játszani.

— Jaj de jó! Van már nagy labdám! Annyi mintha már megnyertem volna.

Évődtek, vitáztak, mignem megjött az ideje, hogy Kálmánéknak haza kellett indulni. A kocsi előállt és Tamás, aki persze Kálmánnak kívánta a győzelmet, még bucsuzáskor is talált mondani valót.

— De aztán Irénke, nem szabad ám a kocsist unszolni, hogy sebesen hajtson. Rá kell hagyni, hajtson mint rendesen.

— Természetes. Én becsületesen akarok nyerni. Így is bizonyos.

A kocsi elrobogott s Kálmán is rögtön utnak indult. A fiuk biztatták:

— De aztán szaporán lépegess ám! Baj volna, ha nem te nyernél, akkor nem bírunk ezekkel a lányokkal.

— Ne féljetez semmit! Sokkal hamarabb otthon leszek. Még eléjük is megyek és felülök a kocsira. Ismerem én ezt az utat.

Igaz is, hogy ismerte. Akárhányszor átsétált az erdőn ide Tamásékhöz, mert jól tudott gyalogolni. Tudta, merre van a legrövidebb ut, hol lehet egy kis kapaszkodással nagy kerülőt megkimélni. Győzelmében teljesen biztosan indult tehát utnak.

Imre, Tamás és Ninácska aztán, amint magukra maradtak, nagy tüzzel elvitatkoztak azon, ki lesz a győztes. A fiuk erősen állították, hogy Kálmán jól tudja, mit csinál. Ninácska pedig csak azért is bizott abban, hogy most az egyszer pórul jár a fiuk büszkélkedése.

— No, hiába vitatkozunk, mondá Imre. Majd holnap megtudjuk.

Megtudták sokkal hamarabb.

Talán egy óra telhetett bele, hogy Kálmánék távoztak. Ninácska és testvére már lassankint egyébre is kezdtek gondolni, mikor nagy csodálkozásukra mit látnak? . . . Kálmán jött, sebesen futva be az udvarra.

— Kálmán! Hát te mit keresel itt? Miért jöttél vissza?

— Majd megtudjátok, de most nem érek rá. . . Hol van édes atyátok?

— A szobájában.

Kálmán berontott. Nem sokáig maradt bent. Józsi bácsival jött elő s a bácsi sietve befogatott, aztán Kálmánnal együtt beült a kocsiba. Ez már annyira fölizgatta a gyerekek kíváncsiságát, hogy oda futottak és türelmetlenül kérdeék:

— De hát hova mennek? Mi történt?

— Nagyon sietős az utunk, felelé az apa. Nem érünk rá, hogy nektek számot adjunk. Ha akartok, beülhettek a kocsiba és a bakra, és utközben Kálmán elmondhatja. . . de azután majd nagyot kell gyalogolnotok haza, mert a kocsin nem lesz hely a számotokra.

A gyerekek annyira kíváncsiak voltak, hogy bármire is vállalkoztak volna. Beugráltak tehát a kocsiba, mely aztán nem az országutra tért, hanem neki az

erdőségnek, nyaktörő utnak, ahol csak igáskocsik szoktak fát hordani. S mialatt így kocsiztak, megtudták Kálmántól az okát is.

— Nem valami különös az egész, mondá Kálmán egyszerűen. Az az nem is épen közönséges dolog, mert egy kis szerencsétlenség van benne... no meg jó szerencse is, hogy erre a fogadásra vállalkoztam. Most bizony már kissé rossz áll a dolgom, de azt nem bánom egy csöppet sem. Mikor megindultam, nagyon biztam benne, hogy megnyerem a fogadást. De azért ugyancsak szaporán lépegettem, mert hát jó séta innen a mi házunkig. Haladtam is szépen, mindig egyenesen, tüskén-bokron, szakadékon keresztül és körülbelül a fele utján voltam, amott a nagy vizmosásnál, mikor váratlan dolog állított meg. Épen fent voltam a szakadékban és kapaszkodni kezdtem a tulsó oldalon fölfelé, mikor valami fájdalmas hangot véltem hallani. Eleinte nem törődtem vele. Sietős az utam, gondolám, én bizony nem kutatom, mi van ott. De aztán mégis csak mást gondoltam. Ott valakinek valami baja van, talán segítségre van szüksége. Mentem tehát a szakadékban a hang felé s alig harmincz lépésnyire megtaláltam, amit kerestem. Egy öreg ur feküdt ott a szakadék mélyén. A mint megpillantott, könnyörögve szólt:

— Oh, a jó Isten hozott! Segíts rajtam, jó fiu!

— Szívesen, felelém. Mit tegyek? Mi a baja?

— Lebuktam a szakadék széléről... úgy érzem, eltört a lábam... nem tudom mozdítani. Ha te nem jössz, itt halok meg!

— No már abból semmi sem lesz. Csakhogy én magam nem igen segíthetek, mert nem bírom fölemelni... aztán ha nem tud a lábára lépni, hát koci kell.

— Igen, az kellene, segítséget kell kérni valahol.

— Az meglesz. Lássuk csak, ki van közelebb?... Oh, Józsi bácsiékhoz még közelebb vagyok... oda szaladok vissza. Feküdjék csak nyugodtan. Szaladok, amint csak bírok. Nem sokára itt leszünk a kocsival.

Ezt beszélte el Kálmán és mialatt elmondta, már oda is értek. A szerencsétlenül járt embert kissé bajosan ugyan, de csak kiemelték a szakadékból és befektették a kocsiba. Más nem is ülhetett be, Józsi bácsi és gyermekei gyalog mentek a koci mellett.

— No, én most már megyek haza, szólt Kálmán.

A beteg, látva, hogy Kálmán már utra készül tért, kezet nyújtott neki.

— Derék fiu vagy. Talán életemet köszönhetem neked. A jó Ég áldjon meg.

Kálmán olyan elégedettnek érezte magát, mint még soha sem. De Tamás azért mégis oda szólt neki:

— Most már elkéstél, nem érsz haza idejére, elvesztetted a fogadást.

— Gondolok is én vele!

Mikor haza ért, bizony el volt vesztve a fogadás. A leányok már ott ültek a tornáczon és kacagva fogadták. De Kálmán is vidám volt és sipkájával köszöngetve felelt a leányoknak. (L. a képet a czimlapon.)

— Igazatok van, Irénke nyert, övé a nagy labda. Csakhogy én egy csöppet sem bánom. Van ám oka, hogy elkéstem.

— Oh persze! Nem fogadunk el semmi kifogást.

— Nem is kívánom. Vesztettem, de örülök rajta.

Át is adta becsületesen Irénkének a labdát s nem mondta meg, miért késett el. De másnap, mikor Tamásék megjöttek, persze mindenki megtudta a dolgot. Most már Irénke vissza akarta adni a nyert labdát, de Kálmán nem fogadta el. Többet ért neki, mikor apja megölelte s így szólt:

— Derék gyerek vagy, fiam. Jó szivedre hallgattál, mikor tudtad, hogy károdra is lehet. Hallgass mindig jó szivedre s derék ember válik belőled.

Irénke is szivből megölelte derék testvérét.

— A fogadást én nyertem meg, de az igazi nyertes mégis te vagy.

S Kálmán mindig örömmel gondol most is vissza a vesztett fogadásra.

E S T E.

*ESTE szállt le a tájra, az alkony homálya
Ráborult erdőre s az erdő tavára.*

*Rovátkos tornyából az elomlott várnak
Nehéz röptü baglyok huhogva kiszállnak.*

*No földi egérke!... jól vigyázz magadra,
Nehogy karmát vágja az egyik nyakadba —
S te madárka ott fenn ringó kis fészkedben:
Neked vág a másik — ébren maradj, ébren!*

HÁBORU A KOSÁRBAN.

— Mese. —

A TŰ, CZÉRNA és gyűszű együtt feküdtek a kosárkában, a varró asztalon. Urnőjük most éppen távol volt, tehát pihentek.

Azaz csak pihenhetek volna. De volt köztük egy, aki nagyon maradhatatlan természetű volt: szeretett mindig szurkálni, beleakadn imindenbe és mindenkibe. Ez persze a tű volt, mely jól tudta magáról, hogy ő érzékenyen megsebzti azt, akire

haragszik, keresztül döfi. És épen ezért mérges, hetvenkedő jószág volt.

Csak hogy a gyüszü kemény legény létere még a csipős, szúrós tütől sem félt. Olyan kemény volt a páncélja, hogy nem ő bánta meg, ha akárki is bele ütközött. De épen ezért a tü csak annál inkább haragudott reá. Nem is titkolta.

— Csak te ne volnál itt köztünk, mondá megvetőleg. Mindjárt jobb dolgunk volna.

— Nem hiszem, felelé a gyüszü. Nélkülem sokszor nem boldogulnál.

— No persze! Van én nekem rád szükségem. És még ha tisztességesen viselnéd magadat! De ma délelőtt is oly gorombán taszitgattál, hogy már alig tjrhettem.

— Nem tehetek róla, barátocskám. Roszul végezted a dolgodat, nem akartál a vastag szöveten keresztül bujni, hát egy kicsit megnógattalak. Ez a kötelességem s én teljesitem.

— Gyönyörű dicsekvés, mondhatom. Még büszke a gorombaságára!

Ekkor a finom, gyöngéd czérna közbeszólt:

— Ugyan, kedves barátim, ne veszekedjetez már megint.

— Eh, ne avatkozzál bele, szóit a tü. Ez a durva gyüszü bizony még azt hiszi, hogy ő valami fontos, hasznos portéka. Pedig csak afféle felesleges jószág.

— Nem igaz! pattant fel a gyüszü. Vagyok olyan fontos, mint te. Nélkülem csak kevés hasznodat vennék.

Jó ideig pöröltek s a czérna nem tudott szóhoz jutni. Nagy sokára mégis közbe szólhatott:

— Mondjátok csak meg, kedves barátim, mit érnétek ti, ha én nem volnék?

Erre elhallgattak a pörlekedők, mert azt persze mindjárt belátták, hogy czérna nélkül nem volna varrás, akkor hát ők semmit sem érnének.

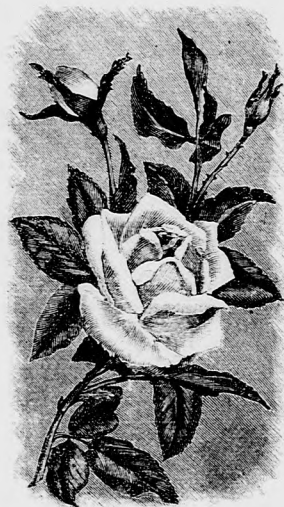
— Lássátok, most már én is azt mondhatnám, hogy én vagyok a legfonto-

sabb, leghasznosabb. De nem mondom, mert tudom, hogy nekem meg nélkülöletek bajosan vennék hasznomat.

— No, ez igaz, szólt a tü kissé megvigasztalódva.

— Persze hogy igaz, folytatá a gyüszü. Jobb lesz, ha békességben megféruünk, mert úgy látom én, hogy nem szabad senkinek sem magát tulbecsülni, sem mást kicsinyleni. Egymagában mindenki csak keveset végezhet és keveset ér, rászorul mások szolgálatára és közreműködésére; becslünk meg tehát mást is úgy, a mint kívánjuk, hogy minket megbecsüljenek.

RÓZSA AZ ÁGON.

EGY SZÉP rózsza, fehér rózsza, —
Két kis fia: két bimbója;
Esti szélben ingadozik,
Hajladozik, illatozik.
E szép kerti ékességet
Nem tépem le, te se tépjed —
Csak legalább e héten ne,
Mig két fiát fölnevelte.

A HIVATLAN VENDEG

vagy

a vig kezdet bús folytatása és jó vége.

— Beszélyke 6 képpel. —

IROK Pünkösdi ünnepe volt akkor is, nekünk mindnyájunknak nagyon kedves ünnepünk. Haza kerültünk az iskolából rövid vakációra mi is, meg a szomszédban lakó Bódi bácsi gyermekei is. És mindnyájan tudtuk már jó előre, mi lesz a legfőbb mulatságunk, mert már Husvétkor elhatároztuk és azóta készültünk reá.

De senki se jobban, mint az én kedves hugocskám, a Birike. Szerencsésen kistőtöttük, hogy éppen pünkösdi ünnepére esik a születés-napja.

— Ohó! Ezt megünnepeljük! szólta Ferdi barátunk. Akkor megint együtt leszünk mindnyájan s valami nagy mulatságot csapunk.

Ebben persze hamar megegyeztünk mindnyájan. Először azért, mert mindnyájan szerettük a vidám mulatságot, azután meg mert Birike volt a kedvence mindnyájunknak. Nem is hiába, mert az bizonyos, hogy valamennyiünk közt ő volt a legkedvesebb. Mi többiek egymás közt akárhányszor össze pöröltünk, haragoskodtunk, de Birikével lehetetlen volt háboru ságba jutni, mert ő azzal a kedves, szelid, jóságával mindig módját ejtette, hogy mindjárt vége lett a haragnak, pörpatvarnak. Természetes tehát, hogy mindnyájan nagyon szerettük, én s az öcsém, Béla, éppen úgy, mint játszótársaink: Ferdi és Linka meg Tinka.

Az tehát rögtön el volt határozva, hogy mivel Birike születésnapja éppen az ünnepre esik, valami rendkívüli mulatságot rendezünk. De még azzal is hamar elkészültünk, hogy mi legyen az.

— Eljátszunk egy kis szindarabot, melyben Birike lesz a főszereplő, szólta Ferdi, a ki mindig leghamarább kész volt a tervekkel.

— Ez nagyon jó lesz! Csak találjunk valami jó darabot.

— Bizzátok reám! Én már tudom is, mit játszunk. Ti csak kérjétek meg a szüleiteket, hogy engedjék meg és csináltassanak holmi kis maskara ruhát... nem kell sok, majd megmondom, kinek mi szükséges. Én is otthon mindjárt megkérem szüleimet... tudom előre, hogy beleegyeznek, mert ők is szeretik Birikét.

Persze hogy beleegyeztek a mi szüleink is, az övék is. Ferdi előkereste a szindarabot, kiosztottuk a szerepeket, kiki leírta a magáét és aztán lassanként megtanultuk, úgy hogy mire Pünkösdre hazakerültünk, mindenki tudta, csak össze kellett próbálni. Jó szüleink megcsináltatták a különféle fura ruhákat s alig vártuk, hogy beléjök bujhassunk.

Minden jól ment, rendben volt; már csak a főpróba volt hátra. Ennek is ki volt tűzve az órája az előadást megelőző nap délutánjára. Mamánk nagy ozsonnát készített számunkra már erre a napra is, mert tudta, hogy nekünk ez a készülődés, próbálás talán még nagyobb mulatság, mint maga az előadás.

Ferdi pedig, a kinek mindig volt valami új terve, e napon mindjárt ebéd után berontott hozzánk.

nem mondom,
meg nélkülötek

a tú kissé meg-

folytatá a gyü-
sségben megfé-
hogy nem sza-
ulbecsülni, sem
ában mindenki
keveset ér, rá-
és közreműkö-
át mást is ugy,
ninket megbe-

GON.

ér rózsza, —
bója;
zik,
k.
et
tépjed —
n ne,
lte.

— Nagyszerű! Fiúk, lányok! Pompás tervet gondoltam ki!

— Halljuk! Mi az?

— Ma tartjuk a főpróbát, ugy-e?

— Természetesen. Ezt ugy is tudjuk.

— Persze tudjátok. De azt nem tudjátok, milyen jó helyen tarthatnók meg. Itt a szobában olyan meleg van! Vigyük ki az ozsonnát az erdőcskébe, ott megtarthatjuk a főpróbát és egyuttal afféle kis nyári mulatságunk lesz. A darab ugy

is kertben játszik, ott a fák közt még szebb a színpal, mint itt a szobában.

— Csakugyan nagyszerű! Nagyon jó lesz! feleltük mindnyájan.

Előbb azonban mégis a mamától kellett engedélyt kérni. A mamának pedig nem igen tetszett a mi nagyszerű tervünk.

— Már csak azért sem lehet, mert a főpróbára föl kell öltöznötök azokba a maskara-ruhákba, hogy hozzá szokjatok

MEGINDULTUNK . . .

Addig kunyoráltunk, faggatóztunk, míg a mama végre is bele egyezett. Nem akarta rontani az örömünket.

Rögtön felöltöztünk komédiás ruháinkba, a szakácsné egy nagy kosárba összerakta az elkészített ozsonnát és megindultunk.

Legelől ment, mint főszemély, Birike. Tánczolva, hadonázva, nagy jókedvvel vezette fura csapatunkat. Utána lépkedett Ferdi, akinek furulyás pásztorgyerek volt a szerepe. Fújta is a furulyáját, amint csak birta. Értett valamicskét hozzá, ha nem is sokat. De hát nekünk

egymást így látni, különben nem tudnátok majd jól játszani. Ott az erdőben pedig csak nem fogtok öltözni és vetközni!?

— Oh, az se baj! Felöltöztünk itthon és ugy megyünk ki.

— Nevet rajtunk az egész falu, ha meglát.

— Hadd nevessen! Mi is nevetünk, hiszen játék!

ük közt még
obában.

erü! Nagyon

a mamától
namának pe-
mi nagyszerű

u lehet, mert
tők azokba a
zá szokjatok

ggatóztunk,
vezett. Nem

médiás ru-
gy kosárba
zsonnát és

emély, Bi-
nagy jó-
kat. Utána
ás pásztor-
a furulyá-
ralamicskét
át nekünk

az is elég volt. Ő pedig nagyon komolyan vette és meg volt győződve, hogy igen szépen fújja. Utána haladtak testvérei, Linka és Tinka, kiknek két öreg nénikét kellett ábrázolni. Tinkának még egy hatalmas ócska ernyője is volt, ami nagyon tetszett neki.

— Még ha eső jön se baj, gyerekek! Megvédelek mindnyájatokat az ernyőmmel.

Erre nem igen volt szükség, mert gyönyörű napos idő volt, méhek zöngicséltek és pillangók röpködtek körülöttünk.

Leghátul mi ketten mentünk, én meg a Béla öcsém. Én finom városi gavallérnak voltam ugyan öltözve, de egyelőre bizony nehéz szolgamunkát

kellott végeznem, mert én vittem az öcsémmel az elemőzsiás nagy kosarat. Ezt azonban szívesen tettük, mert tudtuk, hogy ezt a kissé kellemetlen feladatot nem róhatjuk a leányokra, sem pedig Ferdi barátunkra, kinek furulyázás most a dolga.

Az erdőcske bizony jó messzecke volt, de végre mégis csak elértük. Nem is

mentünk be, csak a szélén telepedtünk le: tiszta, puha pázsitos helyecskét választva ki.

— Ozsonnára itt lesz jó teríteni, szólt Birike.

— Nem bánom, szólt Ferdi. Csak az a kérdés, mi legyen előbb: az ozsonna-e vagy a főpróba?

Ez nagyon fogas kérdés volt. Én

ugy vélekedtem, hogy először végezzük el a komoly feladatunkat, azután ülünk a lakomához. Birike is velem tartott, de a többiek más véleményen voltak.

— Oh, akkor nagyon későn jutunk az ozsonnához, mondá Béla öcsém. Sokáig fog ám tartani, míg végig játszuk a darabot.

— Bélának igaza van, szólt Ferdi.

Én is azt mondom, ozsonnáljunk meg előbb. A leányok készítsék el... rakunk egy kis tüzet, melegítsék fel a kávé... addig mi fiuk szétnézünk, hogy azután majd hol lenne legjobb hely a fák közt a próbára.

Ebben megegyeztünk, tüzet raktunk s a leányok hozzáfogtak a maguk dolgához.

... A LEÁNYOK HOZZÁ FOGTAK.

A tűzhely persze nem volt olyan kényelmes, mint otthon, de sokkal mulatságosabb. El is játszottak vele a leányok jó ideig, élesztgették, hordták rá a száraz galylat s örömük telt benne, mikor jó magas láng csapkodott fel. Igyekeztek mentül több fát elégetni, aminek meg volt az oka.

— Tudjátok, szolt Tinka, erős parazsat kell csinálnunk, csak azon melegíthetjük a tejet, mert különben befüstölődnek.

A főzésben Tinka volt a legnagyobb tekintély, reá kellett hallgatni. Mikor végre megelégték a tüzelést, hozzá fogtak a terítéshez. Volt a nagy kosárban minden, ami kellett. Hófehér abroszt terítettek a zöld pázsitra, aztán kirakták a sokféle jót, a nagy tortát, a tejes kancsót, egy tányér süteményt, poharakat.

— Jaj, de pompás lesz ez! szolt Birike örvendve és tapsolva. Az a Ferdi igazán roppant okos, kedves fiu! És a mamácska még nem akarta is megengedni! Pedig milyen jól mulatunk!

Mi csak később tudtuk meg, hogy

igy örvendeztek és mikor mi megtudtuk, akkor már azt is tudtuk, hogy van valami igazság abban a régi böles mondásban hogy: nyugtával dicsérd a napot!

Linka és Tinka épen szintén javában dicsérték az ő ügyes, leleményes testvéröket, mikor Birike véletlenül fölpillantva, kissé meghökkenve kiáltott fel:

— Ni... nézzétek csak... mi az ott?

Linka és Tinka odanézték, amerre

Birike mutatott. Biz azt nem volt nehéz kitalálni, hogy micsoda. Mert az egy jól megtermett bika-borju volt. Lassu léptekkel bandukolt egyenesen a leányok felé.

— Jaj! Csak nem akar ide jönni? kiáltá Linka. Talán elijesztem az ernyővel... Menj, te csuf állat!

... MENJ, TE CSUF ÁLLAT!

A bika-borju egy pillanatra megállt, de aztán szépen lassan megint csak ment előre. Nem volt épen rossz kedvében, nem fenyegetőzött, nem bömbölt, csak sétált kényelmesen. Talán kíváncsi volt, micsoda furcsa népség jött ide a mezőre, az ő országába, s közlőrl akarta látni.

A leányok azonban épenséggel nem kívántak vele közlőrl megismerkedni.

i megtudtuk,
gy van valami
s mondásban
napot!

szintén javá-
eményes test-
etlenül fölpil-
kiáltott fel:

... mi az ott?
ézték, amerre
Birike muta-
ott. Biz azt
em volt nehéz
italálni, hogy
icsoda. Mert
z egy jól meg-
ermett bika-
borju volt. Las-
u léptekkel
bandukolt
gyenesen a
eányok felé.

— Jaj! Csak
nem akar ide
önni? kiáltá
Linka. Talán
lijesztem az
rnyóvel.....
Menj, te csuf
llat!

matra megállt,
gint csak ment
kedvében, nem
t, csak sétált
csi volt, mi-
e a mezőre, az
rta látni.

pséggel nem
megismerkedni.

Mikor látták, hogy a hivatlan vendég egyre közelebb jön, ők viszont egyre hátrább húzódtak. Együttal pedig hangosan kiáltoztak utánunk.

Mi éppen visszatérőben voltunk s hallottuk, hogy a neveinket kiáltozzák.

— Már hívnak, kész az ozsonna, mondám. Siessünk.

— Bizony siessünk, mert még megtréfálnak azok a hamis leányok és csak holmi maradékot hagynak nekünk, aggodalmaskodék az én kedves Béla öcsém, aki szerette a jó ozsonnát.

De amint kiértünk az erdőből, láttuk, hogy valami baj van. A leányok ijedten jöttek elénk s messziről kiáltozák:

— Hamar! Üzzétek el! Ti bátor fiuk vagytok... egyenesen neki indult a teritéknek... üzzétek el!

Nem kellett hozzá sok magyarázat, hogy megértsük a veszedelmet. De már az egy kicsit bajosabb volt, hogy segísünk is rajta. Mert hát nagyon szép dolog az, hogy a leányok olyan nagyon biztak a mi vitézi bátorságunkban... valami mesebeli sárkánytól nem is ijedtünk volna meg; de hát ez a hatalmas bika-borjú valósággal ott volt és nem a mesében, az pedig nagy különbség.

Egy csöppet sem tagadom, hogy semmi kedvem sem volt ezuttal a leányok előtt bebizonyítani a hősi bátorságomat. Béla öcsémnek az arczáról sem olvastam le valami tulságos vitézséget; de Ferdi most is mindjárt kész volt a tervével.

— Oh, sebjaj! Ismerem én jól azt a borjút... az apámé... nem valami veszedelmes jószág. Majd elbánunk vele.

— De hogyan? Mit csináljunk?

— Hát elkergetjük! Jöjjetek csak utánam.

Megindult.

Most már mit tehettünk? Szégyen - szemre csak nem hagyhattuk magára, tehát én és Béla is utána indultunk. Már jó messziről kiabálni kezdtünk a borjúra, de ez még csak felénk sem tekintett. Mintha

... IGYEKEZTEM RÁJESZTENI.

csak arra sem tartott volna méltónak, hogy észre vegyen. Pedig már nagy volt a veszedelem, mert már alig pár lépényire volt a teritéktől és megátalkodott makacssággal egyenesen neki tartott.

— Ejnye gonosz vadállatja, hát nem mégy odább? kiáltá Ferdi nagy vakmerőséggel. No megállj, mindjárt félre tollak!

És merészen neki rontott a bikának s neki támaszkodott, hogy eltolja az utjából. Béla öcsém is vérszemet kapott és követte a példát, én pedig egy száraz

galyat ragadtam fel, előlről igyekeztem a bikára rájjeszteni. (L. a képet a 363. lapon.)

Hogy milyen esztelenség volt, a mit akkor tettünk, azt csak később tudtuk meg. Szerencsénkre a bika igen türelmes kedvében volt. Egy ideig csak türte, hogy ostromoljuk, megállt és mintha azt gondolta volna: no, lássuk hát, mit tudtok? Persze, hogy nem sokat tudtunk, valóságos törpe semmiségek voltunk a nagy erejű állathoz képest. Amint ott csökönyösen megállt, akár csak valami nagy kősziklát akartunk volna megmozdítani.

A kőszikla talán még jobb lett volna, mert az nem haragszik meg. De a bika, még a legszelidebb is, utóvégre kifogy a békétüresből. A mi bikánk is, mikor már sokáig boszantgattuk, megelégette, s egyszerre csak öklelésre hajtotta le a fejét, kirúgott, a farkával mérgesen csapkodott és nagyot bömbölt. Ugy elillant erre minden vitézi kedvünk, hogy hanyatt-homlok futásnak eredtünk. Legelől pedig Ferdi futott, azt kiáltva felénk:

— Most már haragszik... nem szabad közelében maradni.

Nem is álltunk meg az erdő széléig, ahol a leányok ijedezve és sikoltozva vártak. A bátorságunkat megbámulhatták, de hát nem sok haszon volt belőle.

Behuzódtunk mindnyájan a fák közé, hogy könnyebben menekülhessünk, ha a bikának az jutna eszébe, hogy üldözőbe vegyen.

De a bika nem gondolt erre. Egy ideig haragosan dörögve, bömbölve állt ott, aztán lassu léptekkel megindult. És a csuf, makacs állatja megint csak egyenesen ment, amint megindult.

Igenis, ment egyenesen és mi néztük. És czammogó, nehéz lépteivel eljutott oda, ahol a mi pompás ozsonnánk fel volt terítve. És mindjárt, amint oda lépett, feldöntötte a tejes kancsót!

— Jaj! Vége a tejnek! jajgatott Linka.

Elbusultunk mindnyájan, de Birike még biztatott.

— Majd odább megy... marad még elég harapni való.

Dehogy maradt! A bika, mikor a kancsó felborult, bután rábámult és ugyan

... BELEHÁGOTT A TORTÁBA.

akkor behágott a tortába.

— Jaj, jaj! Vége a tortának is! sóhajtá Tinka.

Vége bizony. A bika megszaglálta, de nem találta kedvére valónak, hát a másik oldalra fordult. Ott volt még a tányér sütemény. Erre is ráhajolt, szagol-gatta, beleharapott s ez már izlett neki. Mind fölszedegette és kényelmesen ropogatva megette.

fák közé,
essünk, ha
gy üldözöbe

erre. Egy
ömbölvé állt
indult. És a
sak egyene-

mi néztük.
vel eljutott
a mi pom-
onnánk fel-
ve. És mind-
nt oda lé-
ntötte a te-
st!

Vége a tej-
atott Linka.
ltunk mind-
de Birike
tott.

ajd odább
marad még
oni való.

maradt!
ikor a kan-
rult, bután
és ugyan-

rtának is!

egszaglálta,
nak, hát a
még a tá-
olt, szagol-
izlett neki.
esen ropog-

És mi néztük, láttuk ezt!

— Oh, csak puskám volna, mind-
járt agyonlőném! kiáltám elkeseredve.

De hát nem volt puskám. Nem tehet-
tünk egyebet, mint hogy busultunk amugy
igazán, csakhogy csöndesen ám, nehogy a
bikának eszébe jusson, hogy itt vagyunk
közel.

A gonosz vendég, miután szétaposta,
megette az ozsonnánkat, nagyot fujt és
szétnézett, hogy
most még mit csi-
náljon? Nem ta-
lált ki semmiegye-
bet, mint hogy a
lábával kaparta
az abroszt. Így
aztán utoljára még
mind összetörte a
tányérokát, pohá-
rakat. A tatárok
sem tettek na-
gyobb pusztítást! Mikor pedig
ezzel is elkészült, megfordult,
és nagy jó kedvvel ügetve ment
vissza arra, a merről jött.

Buvó helyünkön még jó
ideig vártunk. Végre bizhat-
tunk benne, hogy a gonosz
ellenség nem tér többé visz-
sza. Előbujtunk tehát és odamentünk
a pusztulás helyére. A leányok sirva
fakadtak és mi fiuk, az igazat meg-
vallva, csak csupa szégyenből nem pitye-
redtünk el.

Szó sem lehetett többé róla, hogy
ilyen kedvvel komédiázáshoz fogjunk.
Összepakoltuk a tört cserepeket a kosárba
és nagy bánan megindultunk haza felé.

Amilyen vigan jöttünk, épp olyan szomo-
ruan mentünk.

Annál búsabbak lettünk, minél köze-
lebb értünk hazafelé. Hogy fognak otthon
nevetni rajtunk! Hogy csúffá lettünk a
pompás tervünkkel, hogy nem tudtunk
vigyázni! A nagy szomorúságban nem is
gondoltunk egyébre, még a Birike nagy
ünnepére sem.

A kedves jó Birike sem gondolt erre.
De gondolt valami egyébre. Fele-
uton megszólalt:

— Ti csak jőjjetek lassan, én
majd előre szaladok. Az mégsem
lehet, hogy ozson-
na nélkül marad-
jatok, mikor a
kedvemért annyit
fáradtatok. Majd
megkérlelem én a
mamácskát.

És mire lassacs-
kán, nagysokára
beértünk a házba,
Birike vigan sza-
ladt elénk, beve-
zetett az ebédlőbe
és ott már készen
várt az ozsonna.

Erre aztán az én

Béla öcsém, aki nagyon hálás volt a jó
falatokért, így szólt:

— No, Ferdi, neked eddig mindig ju-
tott valami az eszedbe, de most nem beszélsz.
Most már én mondok valami okosat!

— Már azt szeretnők hallani. Mi
volna az?

— Az, hogy hagyjuk a busulást és
csak azért is lássunk dolgunkhoz, nehogy

...SZOMORUAN MENTÜNK.

hiba essék a Birike ünnepében. Kezdjük a próbát, hogy holnap jól menjen minden.

Igazat adtunk neki. Meg is tettük és végre mégis vig Pünkösdünk volt!

AZ IGAZ TÖRTÉNET.

— Vig elbeszélés. —

EGY AMERIKAI hajóskapitány egykor hajóra szállt, hogy Kelet-Indiába utazzon. Utközben igen rosszul lett a tengeren, a hajóbeli orvost kérte meg, gondoljon ki neki valami gyógyszert.

Az orvos látta és tudta, hogy itt nem lehet segíteni, mert a kapitányt, kövérsége miatt, szívszélhűdés érheti bármely pillanatban. Az orvos tehát azt határozta, hogy a kapitányt el fogja vonni a délutáni alvástól, és azért így szólt a hajós néphez:

— Emberek! Ebéd után, ha a kapitány szokott alvására készül, beszéljeteK neki annyit, hogy az alvás ideje elmuljék, mert a délutáni álmokban a nagy melegben igen ártalmas lenne neki.

Ebéd után tehát a hajós nép körülülte a kapitányt, és kezdett neki mindenféle hazugságot elmondani.

Az egyik így szólt:

— Én ittam már 300 esztendő bort is.

— Én, szólt a hajó szakácsa, találtam az otthoni pinczében 1000 esztendő boros palaczkot.

— Honnan tudod hogy 1000 éves volt a palaczk? — kérdé a kapitány.

— Onnan, hogy reá volt írva, válaszoló.

— És milyen ize volt a bornak? kérdé ismét a kapitány.

— Már nem volt ize, volt a válasz. Később a veszett ebek jöttek szóba. Az egyik matróz így szólt:

— Volt egyszer egy család, az element utazni. Egy vendéglő előtt megálltak, honnan egy tálban halat hoztak nekik a kocsiba. Evés közben jött egy veszett eb, megmarta a kocsi kerekét, mire a kocsi elkezdett rohanni. A veszett állat megmarta a tálát is, de annak nem történt semmi baja, mert nem volt meleg vére.

— Ej, kiáltott a kapitány boszusan, nem hallgatom én ezt a sok hazugságot tovább! És aludni akart menni. De az egyik matróz így szólt:

— Kapitány, még egy kis türelmet kérek! Látom, ön ellensége a hazugságnak. Nos, én majd mondok egy igaz történetet, amit magam éltem át. Kérem, figyeljen! Egyszer, a legveszedelmesebb orkánok idejében szálltam hajóra Angliában, hogy Kanadába utazzak. Utunk egy nagyobb sziget mellett vezetett el. A parthoz közel megálltam a hajó orránál, hogy lássam a szigetet. Épen a gyűrűmmel játszadoztam, midőn nagy szélroham jött. Meglódultam, az ujjaim közül kisiklott a gyűrű s a tengerbe esett. Mivel a gyűrű nem csak értékes, de kedves emlék-tárgyam is volt (a menyasszonyomtól kaptam), ez a dolog nagyon lehangolt. Utunkat szerencsésen átéltük, és Kanadából vissza térve ismét elértük azt a helyet, hol a gyűrűm elveszett. Nagy kedvet éreztem halászni. Kivettem tehát a hálómát, melybe csakhamar egy nagyobb hal bele

is ak
képz

válas

a ma
vait,
Csak
bünt
káva

1-ső é
sor eg
zánk
jelent

MEC

szám

nyi M
Györg
Leide
Malvi
Szilág
Wein
Weisz

is akadt. Kihuzom, felvágom — hát mit képzelsz a kapitány ur, mit találtam benne?

— Mindennapi történet! A gyűrűt! válaszolt a kapitány unottan.

— Nem azt, hanem ikrát, válaszolt a matróz. Amire óriási kacaj követte szavait, a kapitány álmosága pedig elmúlt. Csakis ez a jó eredmény magyarázza, hogy büntetést nem kapott a hajó parancsnokával való komázásért.

Németből fordította IVÁDY ANTONIA.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	P	R	Á	M
S	Á	Cs	M	I
Ö	K	R	Ö	S
O	R	I	Á	S
R	A	D	N	A

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy az 1-ső és 3-dik sor egy-egy magyar folyót, az 5-ik sor egy európai nagy szép várost, a 2-ik sor hazánkban egy megyét, a 4-ik sor egy női nevet jelentsen.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

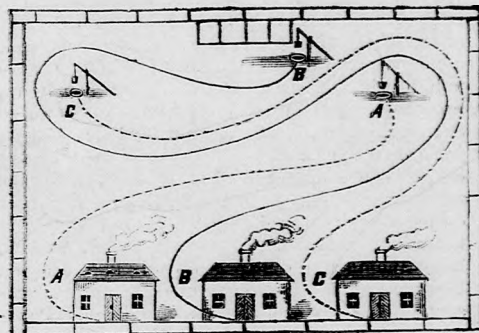
A »KIS LAP« XXXVI. kötet 20-dik számában közölt kőrrejtvény megfejtése:

Ferencz József.

Helyesen fejtették meg: Gubányi Margit, Déry Gizella, Sarbó Elza, Pallavicini György, Posztóczky Margit, Schultz Hildegard, Leidenfrost Marianne, Záborszky Anna, Klein Malvinka, Hantsovszky Aranka, Szántó Sándor, Szilágyi Ágota, Tiszti Nellike, Névy Mariska, Weinberger Imre, Koss Erzs, Beniczky Gyurika, Weisz Olga, Hegyessy Jolánka, Degré Lajos,

Wertheimer Olga és Irén, Glatz Erik, Cserepes Antonia, Mitterdorfer Aurél, Bibra Jenő, Janovicz Margit, Mayer Hedvig, Berger István és Ernő, Petrovics Irén, Titze György, Ehrenfeld Giza, Havasi Dani, Kramberger Margit, Babics Adolf, Rosenberg Elvira, ifj. Braun Elemér, Veidinger Vilma, Pösch Lipót, Freund Antal, Schmura Viktor, Krump Vilmos, Szeremley Luiza és Emil, Krausz Imre, Kubinyi Albert, Baumann testvérek, Eördögh Margit és Árpád, Messer Rudolf, Kazy Helén, Sztankovits Annika, Roth Ilona és Izidor, Löbl Mariska, Majnik Margit, Schmidt Alexandra és Gusztáv, Schegerin Vilmos, Toldy Ernő, Iró Lajos, Liptay testvérek, Körmeny Serena és Erzs, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Kirchmayer testvérek, Tóth Vilma, Lövy Margit, Stern Károly és Géza, Hirsch Serena, Bottlik Dezső, Schunda Károly, Maller Margit és Imre, Goldberger Leo, Ledovszky Emilia, Tornallyay Évike és Vityuka, Farkas Emilia és Margit, Zeik Ella, Katic Mariska, Kelemen Blanca, Márki Mariska, Pick testvérek, Thassy Marcsa és Géza, Krausz Ilona és Sándor, Ungar Rózsa, Berkes Jenő és Marcella, Szilvássy Elemér, Szöllősy János és Gábor, Somogyi Ella, Strauss Pali és Armin (és nem »Pali és Armin Strauss« mert ez így nincs magyarul. F. b.) Grün Berta, Homola Irma, Strobentz Ida és Lujza, Nemessányi Gizella, Feleky Józsi, Kasper Irma és Gusztika, Lázár Andor, Altmann Gyula, Hadzsy Olga, Boskovits Sándor, Ritter Erzs, Reichlin Rosa, Ponori Margit, Seidner Frigyes és Dezső, Szalay Jolán és M. (ki az az M?) Kricsfalussy Mariska és Margit, Kallina Dóra, Gyárfás Mari, Reisz Ella, Gyárfás Constance.

A »KIS LAP« XXXVI. köt. 20-dik számában közölt találós mese megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Schmidt Alexandra és Gusztáv, Eördögh Margit és

Árpád, Majnik Margit, Goldberger Leo, Grott testvérek, Krausz Imre, Messer Rudolf, Schegerin Vilmos.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szekérke Adám. Bizony az arabusokat már nem leled itt, mert már elvonultak innen lovaikkal, tevéikkel. Ők igazán fölszedték sátorfájukat. — **Gonzales Filep.** Tekintve, hogy csak rövid ideje élsz Magyarországon: honi nyelvünkben mutatott baladásod meglepő. Bizonyos lehetsz felőle, hogy édes testvérül fognak fogadni téged a te magyar olvasó és játszó társaid, amint-hogy én is kedves fiannak tekintelek. — **Bottlik Dezső.** Bemutatkozásodat örömmel fogadom. Leveleddel, mint hat éves fiúcska művével, fölöt-tébb meg vagyok elégedve. Tibort üdvözlöm. — **Trombitás testv.** Hol maradt a megfejtés? Ezzel küldjétek be újra. — **Homola Irma.** Soraidat részvétellel olvastam. Szívesen látlak számtalan apró hiveim sorában téged is. — **Márki Mariska.** Bátran beküldheted. Ha arra való, közlöm. — **Stern test.** Nem lesz nagyon is könnyű? — **Kirchmayer testv.** Ha figyelmesen olvastátok el a »K. L.«-ot, nem értem, hogyan fordulhattok hozzám azzal a kérdéssel? Hiszen világosan volt megmondva abban a rovatban, hogy az »ütés« szó sajtóhiba. A nyomás alatt kiesett előle az »s« betű. Ha már most eléje tesztétek az »ütés«-nek, legott világos lesz előttem, hogyan kell azt érteni. — **Sonnenfeld testv.** Megesnék, ha a hetenkint hozzám érkező száznál több levélre külön-külön válaszolnék. Csak olyanokra felelek, amelyek valami szükséges felvilágosítás végett fordulnak hozzám. — **„Emma és Vilma“.** Czimetekeket küldjétek be a kiadó hivatalhoz. — **Sztankovics Annika.** Kérdésedre csak a kiadó-hivatal adhatja meg a kellő választ. — **Pick testv.** Ha válaszatot nem vettétek, ez azt mutatja, hogy leveletek nem jutott el hozzám. — **Két számrejtvényt** kaptam, melyek mellől nem csak a magyarázó szöveg, de a levél írójának a neve is hiányzik. A beküldő tán arról ismer magára, hogy a levele széle gondosan ki van rojtozva. — **Sziklay József.** Különös tanácsot kérsz tőlem: jótékony célra a »Forgó bácsi színházának« egy darabjában szerepet akarsz vállalni, kedvet s tehetséget is érzesz rája magadban s már most én mondjam: elfogadjad-e vagy sem? A választ keressd magadban. — **Samassa Aurél.** Az igaz, hogy »nem az ön dolga, sem pedig kötelessége a lapok szétküldésére ügyelni.« De azt már rosszul tudja, hogy ez a szerkesztőség dolga. — **Panaszával a kiadó hivatalhoz** forduljon. — **Schultz Hildegard.** A baj ugyan keserű és forrósággal jár; de az orvossága édes és hideg. Jobbat még

egészséges ember sem kívánhat magának nyárára. Javulásodról tudósíts. — **„Falusi beszély.“** Egyszer és mindenkorra: a küldemény használhatatlan. Van a pénz-szerzésnek ezer útja. Nem az irodalmi, amelyen ön akár pénzt, akár babért szerezhet. — **Szeremley Lujza.** Biz az első már egyszer megjelent. A másikkal meg az a hibája, hogy nem Lajóst irunk, hanem Lajost. Egy újabb kísérletted bizonyára jobb eredménnyel fog járni. — **Szalay Jolán és M.** Nem küldted be a megfejtését. Ezzel együtt, olvashatóbb írásban, világosabb számokban: lássam még egyszer. Ki az a titokzatos M? M betű én előttem nem név. — **Gyárfás Constance.** Épen az utóbbi számok egyikében olvashattad volna ebben a rovatban, hogy a »Kis Lap«-hoz igen csinos bekötési táblákat szolgáltat Hírháger Károly, akadémiai könyvkötő, a külső Nádor-utcában. — **Liptay testv.** Ugyancsak kényelmes dolognak tartjátok a versírást. Ugy látszik, azt hiszték: elég valami hosszú sort apróra vagdalva egymás alá rakni. Méret, rim: arról majd gondoskodik Forgó bácsi. De nem addig a! Régi közmondás, aki nem tud arabusul, az ne beszéljen arabusul! — ami azt jelenti, hogy aki nem tud verset írni, az ne is írjon. Ha megtanultátok a módját, ám akkor próbálkozzatok meg. Egy kis javítást nem sajnálok majd a kísérlettől; de hogy én irjam meg a ti verseteket: ez ugy-e bár nem járja? A korábbi küldemény ügyes és az meg is jelen. — **Szilágyi Ágota.** Tehát lesz még vizontlátás. Örülök rajta. — **Kassai Pista.** Hasonló jelent már meg. Próbálkozzál meg másforma rejtvényel.

BÜNTETÉS.

Még mindig vannak, akik nem veszik komolyan a levélírást, s azt hiszik, minden papírosrongy elég jó az ilyen célra. Ezt látszanak hinni Z. G. s V. I. Levelőket figyelembe nem vehetem.

Jótékonyág.

Szegény gyermekek nyaralására:

Heller Ágoston, Margit, Jolán és Ella 4 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felélős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.